

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ

Συγγραφέας: Μαρία Παπαδοπούλου

Δεν θυμάμαι το όνομά της, όμως δεν έχει αλήθεια και τόσο σημασία. Ας της δώσουμε μαζί ένα όνομα... Να την πούμε Βάγια; Η Βάγια λοιπόν μεγάλωσε με αγάπη άλλα και πόνο. Αντιφατικό θα μου πείτε κι όμως γίνεται. Μη σας φαίνεται παράξενο... κάπως έτσι μεγαλώνουν πολλά παιδιά. Θα καταλάβετε γιατί...

Σαν η Βάγια έγινε σωστή γυναίκα, κουβαλώντας γλυκά όλα όσα είχε ζήσει βρήκε τον πρίγκιπα της. Έναν πρίγκιπα τόσο όμορφο, δυνατό. Και νόμιζε πως ο δικός της ο πρίγκιπας είναι ο πιο όμορφος από όλους! Περνούσαν τα χρόνια ευτυχισμένα και μαζί έφτιαξαν το παλάτι τους. Ένα παλάτι φτιαγμένο από την αγάπη τους. Κανείς εχθρός δεν μπορούσε να τους απειλήσει, τόσο καλά το είχαν οχυρώσει. Ήρθε λοιπόν η ευλογημένη στιγμή, εκείνη η στιγμή που κάνει ευτυχισμένο κάθε ζευγάρι. Έφεραν στον κόσμο το μωράκι τους. Το περίμεναν με τόση λαχταρά! Ποσά όνειρα είχε κάνει η Βάγια για αυτό το μωρό... Θα του διαβάζω... σκεφτόταν. Θα του γνωρίσω τον κόσμο όλο. Θα του μάθω να τραγουδά μαζί μου... θα γίνει ευγενικό σαν εμένα και όμορφο σαν τον πρίγκιπα μου....

- Μα τι είναι αυτό; Μόλις πήρε το μωρό στην αγκαλιά της έχασε τη γη κάτω από τα ποδιά της! Το μωρό αντί για χέρια είχε φτερά!

Τα έχασε η Βάγια.... Όπως όλες οι μανούλες όμως έτσι έκανε κι αυτή το αυτονόητο... το πήρε αγκαλιά, το φίλησε και έκρυψε τις φτερούγες του μέσα στο κουβαράκι. Κι ένα παράξενο πράγμα... το αγαπούσε τόσο πολύ αυτό το μωρό που σταμάτησε να βλέπει τα φτερά του. Αλήθεια σας λέω, είχε πείσει τον εαυτό της πως αυτά ήταν αληθινά χέρια.

Και περνούσε ο καιρός και το μωρό μεγάλωσε κι έγινε ένα τόσο δα μικρό παιδάκι. Ένα παιδάκι που έτρεχε σαν σίφουνας, λίγο αδέξιο και πολύ πεισματάρικο. Έσπαγε ότι έβρισκε μπροστά του, έκλαιγε συνέχεια, δεν ήθελε ούτε τον μπαμπά του ούτε τη μαμά του. Δεν ήθελε κανέναν... δεν άντεχε να τον ακουμπάμε, ούτε να τον κοιτάζουν. Αυτά όλα έκαναν τη Βάγια δυστυχισμένη. Κι έλεγε συνέχεια στον πρίγκιπα της:

- Το παιδί μας μήπως είναι άρρωστο; Γιατί δεν μας θέλει... γιατί δεν μιλεί; Ούτε μια λέξη; Τι θα κάνουμε; Τον αγαπώ τόσο πολύ κι αυτός δεν με κοιτάζει! Θέλω να του πω τόσα, να του δώσω την ψυχή μου στα χέρια του άλλα ούτε να τον ακουμπήσω δεν με αφήνει.

Πήραν λοιπόν την απόφαση να πάνε το παιδί στον πιο ισχυρό μάγο ολοκλήρου του κόσμου. Του έδωσαν αμέτρητα χρυσά νομίσματα άλλα αυτός δεν ήξερε τι να τους πει. Μετά από πολύ σκέψη ο μάγος βρήκε τη λύση...

- Το παιδί σας τους λέει δεν είναι σαν τα άλλα παιδιά είναι μαγεμένο. Γι αυτό δεν μπορεί να μιλήσει, για αυτό κάνει σαν τρελό.

Τι περίεργο όμως, κανείς, μα κανείς, ούτε ο μάγος δεν πρόσεξε τις φτερούγες του! Ήταν γιατί ήταν κρυμμένες κάτω από την μπλούζα του, ήταν γιατί κανείς δεν ήθελε να τις ξέρει... Ακολούθησαν λοιπόν τις συμβουλές του. Πήραν ένα τεράστιο χρυσό κλουβί για να μη μπορεί να τρέχει γρήγορα και κτυπάει. Του πήραν πένες, χαρτιά, χρώματα, ξύλινα γράμματα και αριθμούς κι ένα γιατροσόφι φτιαγμένο με σοφία από τον καλύτερο φαρμακοποιό της χώρας...

- Θα του δίνετε το γιατρικό και θα του κάνετε πολλά πολλά παθήματα και Ίσως με το χρόνο μάθει να μιλεί, να γράφει, να ζωγραφίζει....

- Ναι άλλα θα μάθει να με αγαπά; ρώτα η Βάγια.

Τι να πει ο καημένος ο μάγος; Μάγος ήταν όχι θεός! Κι ήταν όλα μάταια, περνούσε ο καιρός και το παιδί τίποτα. Χειρότερο γινόταν καλύτερο όχι. Και η Βάγια μαράζωνε κι ο πρίγκιπας δεν μπορούσε να τη βοηθήσει, ούτε αυτήν ούτε το παιδί τους. Κι έφερνε μάγους από όλο τον κόσμο με πολλά κόλπα και γιατροσόφια. Κι όσο ακουμπούσαν το παιδί τόσο εκείνο εξαγριωνόταν. Και ούτε λέξη... δεν είχε πει ούτε μια λεξούλα τόσο δα μικρή. Το παιδί όμως μιλούσε, μιλούσε στη δίκη του γλώσσα. Είπαμε αυτοί δεν έβλεπαν τα φτερά του. Δεν ήταν μαγιά αυτά που τον έκαναν έτσι. Έτσι γεννήθηκε... μισός άνθρωπος μισός πούλι. Δεν είχε μονό τα φτερά του πουλιού, είχε και τη φωνή του, τη σκέψη του. Σαν τον αετό που πετά ελεύθερος στον ουρανό χωρίς συντρόφια.

Και τους μιλούσε, τους φώναζε...

-Οι φτερούγες μου δεν μπορούν να πιάσουν πένες, χαρτιά, εγώ δεν έχω χέρια! Αφήστε με να πετάξω... σας αγαπώ άλλα δεν θέλω να με αγγίζετε, με πονάτε! Θέλω να πετάξω... αυτό ξέρω να κάνω γι αυτό έχω γεννηθεί! Γιατί με φυλακίσατε; Πάρτε τα γιατρικά σας με κάνουν να νυστάζω δεν βλέπω καθαρά!

Κανείς όμως δεν τον άκουγε... ακόμη και η Βάγια που τον αγαπούσε πιο πολύ κι από τη ζωή της... Ε λοιπόν το σκέφτηκα είπε το παιδί. Θα τους κάνω να δουν τα φτερά μου! Θέλουν δεν θέλουν! Κι άρχισε να τα κουνάει πάνω κάτω συνέχεια... κάθε μέρα και πιο πολύ. Έτσι κι έγινε λοιπόν, ακριβώς όπως το είχε σκεφτεί. Η Βάγια που έβλεπε το παιδί της να κάνει έτσι, κάποια στιγμή κουραστηκε να είναι θλιμμένη και μέσα της σαν να ξύπνησε μια σοφία. Ξαφνικά είδε τα φτερά του παιδιού της κι άνοιξε το κλουβί να δει τι θα κάνει! Και ήταν μαγικό! Αυτό άρχισε να πετάει από πάνω της, να κάνει κύκλους, ακροβατικά και ήταν ευτυχισμένο! Και μπορεί να μην καταλαβαίνει τα λογια του καταλαβαίνει όμως τι ελεγε η καρδια του! Και ήταν κι εκείνη ευτυχισμένη! Και για πρώτη φορά το ενιωθε κοντα της κι ας ήταν μακριά!

Και νιώθοντας το παιδί την πραγματική αγάπη της μάνας του, άρχισε να την πλησιάζει. Καθε μερα και περισσότερο, μεχρι που της χαρισε την αγκαλιά του μέσα από τις όμορφες φτερούγες του. Και έμαθε να τραγουδάει τα τραγούδια της. Εμαθε να ζωγραφίζει, να λέει μικρές λεξούλες... στην αρχή δειλά και όλο και καλύτερα! Γιατί η αγάπη κάνει τα μεγαλύτερα θαύματα. Το αγαπούσε πια γι αυτό που είναι και τον άφησε ελεύθερο να είναι όπως ακριβώς το γέννησε. Γιατί αγάπησε τα φτερά του όσο την αγαπούσε αυτό. Και ναι... ήταν πια ευτυχισμένο!